

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3233 van 26 oktober 2007
in de zaak X /IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit op 3 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing namens de minister van 30 mei 2007, waarbij verzoek tot herziening tegen het zonder voorwerp verklaren van haar aanvraag tot vestiging onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2007.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter G. DEBERSAQUES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DUMERY, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De verzoekende partij, van Afghaanse nationaliteit, dient een tweede aanvraag tot vestiging in op grond van haar huwelijk met een Belgische. Deze aanvraag wordt op 2 mei 2007 door de verwerende partij “zonder voorwerp” verklaard op grond van het motief dat de vroegere vestigingsaanvraag reeds werd geweigerd en er geen nieuwe elementen worden voorgelegd.

De verzoekende partij vraagt de herziening van deze beslissing. Dit verzoek tot herziening wordt op 30 mei 2007 onontvankelijk verklaard “gezien artikel 65, § 2, van de wet van 15 december 1980.” Dit is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“(…) Dit verzoek tot herziening is onontvankelijk daar overeenkomstig artikelen 44, 44bis en 64 van de wet van 15 december 1980 de aangevochten beslissing niet vatbaar kan zijn voor een verzoek tot herziening, gezien de schikkingen vermeld bij deze artikelen niet doelen op een zonder voorwerp verklaring van de verblijfsaanvraag.

Deze administratieve beslissing is slechts vatbaar voor verzoek tot schorsing en/of vernietiging bij de Raad van State.(…)”

2. De verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op wegens het niet vermelden van haar kenmerk, waarvan de vermelding op straffe van nietigheid is voorgeschreven door art. 39/69, §1, tweede lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet).

Art. 39/69, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

1° (...)het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten;”

Er kan op grond van de wetgenese niet worden besloten dat het minste verzuim of onregelmatigheid bij het naleven van deze pleegvormen tot (absolute) nietigheid van de akte moet leiden. Veeleer kan worden aangenomen dat de wetgever deze pleegvorm heeft opgelegd met het oog op het bereiken van een bepaald normdoel. Deze op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm strekt er toe op onbetwistbare wijze het voorwerp van het beroep te bepalen, ten einde de verwerende partij toe te laten de draagwijdte van het beroep af te lijnen en alzo haar recht van verdediging te vrijwaren. Dit impliceert dat het niet in acht nemen van deze pleegvorm slechts tot nietigheid zal leiden als door dit verzuim het voorwerp van het beroep niet of slechts zeer moeilijk zou kunnen worden geïdentificeerd of een behoorlijke procesvoering zou zijn bemoeilijkt of onmogelijk zou zijn gemaakt.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de bestreden beslissing waarop het kenmerk van verwerende partij voorkomt. Bovendien blijkt uit de “memorie van antwoord” van verwerende partij duidelijk dat deze in staat was haar verweer terdege voor te bereiden. De verzuimde pleegvorm heeft aldus het beoogde doel werd bereikt. De exceptie wordt verworpen.

3.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel inzonderheid de schending aan van de artikelen 40, § 6, 42 “en het vroegere 44 en 64” van de vreemdelingenwet. Zij zet uiteen dat zij de echtgenote is van een Belgische onderdaan met wie ze samenwoont en dat zij zich beroept op haar recht op verblijf als echtgenoot van een Belgische onderdaan, zoals bepaald in artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet. Ze doet gelden dat de bestreden beslissing wel degelijk vatbaar is voor een procedure toe herziening voorzien in het vroegere artikel 64 en volgende van de vreemdelingenwet omdat het vroegere artikel 44 van dezelfde wet immers voorziet dat “elke weigering van afgifte van een verblijfsvergunning aan een E.G.-vreemdeling aan wie, overeenkomstig artikel 42, een recht op verblijf wordt verleend (...) aanleiding kan geven tot het verzoek tot herziening voorzien in artikel 64 van de (vreemdelingenwet)”. Zij betoogt dat “doordat (verzoekende partij) gehuwd is met een Belgische onderdaan, (zij) wordt (...) gelijkgesteld met een EG-vreemdeling (...), (zij) (derhalve) beschikt (...) over een recht op verblijf overeenkomstig het artikel 42 van de (vreemdelingenwet) en (...) het vroegere artikel 44 (...) van de (vreemdelingenwet) op (haar) toepasselijk (is)” en concludeert dat “de beslissing tot ‘het zonder voorwerp verklaren’ van een aanvraag tot vestiging dd. 2 mei 2007 (...) niet anders (kan) worden opgevat (dan) als een beslissing van weigering van vestiging, zodat de procedure tot herziening/opschortend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook voorzien is voor deze beslissing”. Ze besluit dat uit het

voorgaande moet worden besloten dat tegen de thans bestreden beslissing tot ‘het zonder voorwerp verklaren’ van een aanvraag tot vestiging dd. 2 mei 2007 wel degelijk een herzieningsprocedure openstaat.

De verwerende partij doet in haar “memorie van antwoord” gelden dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het gewijsde van de definitief geworden beslissing waarbij haar de vestiging werd geweigerd en dat die beslissing werd verleend “in het wettelijk kader waarop de met EU gelijkgestelde vreemdeling zich kan beroepen in functie van een huwelijk met een Belgische”. Ze stelt dat de verzoekende partij een tweede vestigingsaanvraag indiende in identiek dezelfde omstandigheden, “die per definitie niet kan leiden tot een andere beslissing, wat impliceert dat er geen voorwerp is voor dergelijke aanvraag”.

De verzoekende partij bevestigt haar middel in haar repliekmemorie.

3.2.1. Luidens artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet, wordt de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, gelijkgesteld met een E.G.-vreemdeling. Dit heeft tot gevolg dat met toepassing van de artikelen 42 en 43 van dezelfde wet, hem het recht op verblijf wordt toegekend in de voorwaarden en voor de duur bepaald door de Koning overeenkomstig de verordeningen en de richtlijnen van de Europese Gemeenschappen en dat de binnenkomst en het verblijf hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid binnen de perken bepaald in het voornoemde artikel. Met toepassing van artikel 44 van dezelfde wet, dat van toepassing was op het ogenblik van het indienen van het beroep tot herziening, kan elke weigering van afgifte van een verblijfsvergunning aan een E.G.-vreemdeling aan wie, overeenkomstig artikel 42 van de voornoemde wet, een recht op verblijf wordt verleend, aanleiding geven tot het verzoek tot herziening.

Artikel 35, § 2, van dezelfde wet, zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, bepaalde dat “de minister of diens gemachtigde (...) het verzoek tot herziening niet ontvankelijk (verklaarde) (...) indien het verzoek tot herziening is gericht tegen een andere beslissing dan de in artikel 44 (...) voorziene beslissingen”.

3.2.2. Artikel 44 van de vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, luidde als volgt :

“Art. 44. Kunnen aanleiding geven tot het verzoek tot herziening voorzien in artikel 64:
1° elke weigering van afgifte van een verblijfsvergunning aan een E.G.-vreemdeling aan wie, overeenkomstig artikel 42, een recht op verblijf wordt verleend, alsmede iedere beslissing tot verwijdering van het grondgebied voor de afgifte van een dergelijke vergunning; (...)”.

Het hiervoor aangehaalde artikel 44 beoogt met de woorden “elke weigering van afgifte van een verblijfsvergunning” elke beslissing die tot gevolg heeft dat een aanvraag tot vestiging wordt verworpen en dit ongeacht of het een weigering betreft die is gesteund op inhoudelijke redenen, dan wel op redenen van onontvankelijkheid en ongeacht of de beslissing zoals te dezen, wordt gekwalificeerd als een “zonder voorwerp verklaring van de verblijfsaanvraag” (R.v.St., nr. 156.831, 23 maart 2006).

3.2.3. Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij een “echtgenoot van een Belg” is die met toepassing van artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet wordt gelijkgesteld met een E.G. vreemdeling zodat zij binnen het toepassingsgebied valt van de voornoemde artikelen 42 en 43 van de vreemdelingenwet. De beslissing houdende de zonder voorwerp verklaring van een (tweede) aanvraag tot vestiging dd. 2 mei 2007 als antwoord op een vestigingsaanvraag, is derhalve een “weigering van afgifte van een verblijfsvergunning” in de zin zoals hiervoor is uiteengezet en is dus een beslissing die valt binnen het toepassingsgebied van artikel 44,

eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Het verweer ter zake van de verwerende partij dat een tweede identieke vestigingsaanvraag “per definitie” niet kan leiden tot een andere beslissing, “wat impliceert dat er geen voorwerp is voor dergelijke aanvraag”, is derhalve niet ter zake : zoals gesteld beoogt het reeds aangehaalde artikel 44 alle weigeringsbeslissingen die tot gevolg hebben dat een aanvraag tot vestiging wordt verworpen. Het kan niet worden ontkend dat de thans bestreden beslissing een dergelijke aanvraag verwerpt. Zij is dan ook een weigeringsbeslissing in de zin van artikel 44, § 1, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Tegen een dergelijke beslissing staat derhalve het op het ogenblik van de beslissing in artikel 64 van de vreemdelingenwet bedoelde verzoek tot herziening open. De verwerende partij schendt derhalve door met toepassing van artikel 65, § 2, het verzoek tot herziening onontvankelijk te verklaren, het op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende artikel 64. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Aangezien een aangevoerd middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing van 30 mei 2007, namens de minister van Binnenlandse Zaken, waarbij het door X ingediende verzoek tot herziening onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 oktober 2007 door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen,

mevr. Ph. DE SMET toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

Ph. DE SMET

G. DEBERSAQUES